

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116201560
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116201560.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu Mgr. Miloša Koleka a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C. - D. XXX, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15C/23/2016-141 zo dňa 24.5.2022, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I., III. a IV..

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 191,20 eur s príslušenstvom a vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalovaný je p o v i n ť zaplatiť žalobcovi sumu 191,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 25.2.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V časti o zaplatenie úroku z omeškania v rozsahu prevyšujúcom 5,05 % ročne zo sumy 191,20 Eur od 25.2.2016 do zaplatenia žalobu z a m i e t a .

U r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 8650485, z 21.10.2008, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 13) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, j e n e p r i j a t e ľ n á .

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, navrhujúc napadnutý rozsudok zrušiť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správy, súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 21.10.2008 vo výške 6.000,- Sk (199,16 Eur), za poplatok vo výške 5.760,- Sk (191,20 Eur), s tým, že celkovú čiastku vo výške 11.760,- Sk (390,36 Eur) mal žalobca zaplatiť žalovanému v 12 splátkach po 980,- Sk (32,53 Eur), pričom tak vypočítaný poplatok predstavoval 96% z poskytnutého úveru. V konaní nebolo sporné, že žalobca v rokoch 2009 a 2010 dlžnú sumu zaplatil, domáha sa však vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 191,20 eur s príslušenstvom a vyslovenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, uvedenej v bode 13 všeobecných zmluvných podmienok.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že napadnuté ustanovenie, uvedené v bode 13 všeobecných obchodných podmienkach, pojednávajúce o tom, že dve tretiny poplatku za úver zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dojednanie o poplatku nebolo transparentne uvedené v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, na ktorú spotrebiteľ pripojil svoj podpis, zároveň tieto náklady a ich význam nie sú v zmluve nijako špecifikované. Nie je vôbec zrejmé, prečo by administratívny poplatok za úver mal byť závislý od výšky úveru a predstavovať neprímeranú sumu, zodpovedajúcu dokonca až 64% poskytnutého úveru. Súd zároveň nevzhliadol dôvod na odklon od skorších právoplatných rozhodnutí súdov, ktorými bola predmetná zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú.

Súd uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi vo výške 191,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 25.02.2016 do zaplatenia, pretože uzavretá zmluva o úvere zo dňa 21.10.2008 neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). In concreto, zmluva o úvere neobsahuje podmienky upravujúce čerpanie úveru, ročnú úrokovú sadzbu výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver, platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené nedostatky obsahu zmluvy majú pritom za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, v zmysle ust. § 4 ods. 3, 4 zákona o spotrebiteľských úveroch. V takom prípade prislúcha veriteľovi (žalovanému) len právo na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, v prevyšujúcom rozsahu prijatého plnenia zo strany dlžníka (žalobcu) sa žalovaný bezdôvodne obohatil a toto bezdôvodné obohatenie vo výške 191,20 eur je povinný vydať žalobcovi, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému.

V kontexte uplatnených odvolacích dôvodov žalovaný namieta spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere, platnosť dojednania administratívneho poplatku a neexistenciu úmyslu bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti

na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza nasledovné.

K spotrebiteľskému charakteru právneho vzťahu

Napriek tomu, že žalovaný trval na svojom názore, že právny vzťah medzi ním a žalobcom je vzťahom obchodnoprávnym, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie posúdil tento právny vzťah ako vzťah spotrebiteľský a priznal žalobcovi postavenie spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalobca je spotrebiteľom, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v predmetnej zmluve bola vopred predtlačená veta že, „dlužník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon“, s tým, že je zaškrtnuté políčko „povolania“. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a že poskytnuté finančné prostriedky boli použité na výkon podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-110/14 Costea z 3. septembra 2015, podľa ktorého fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru, možno považovať za „spotrebiteľa“, ak táto zmluva nie je spojená s obchodmi, podnikaním alebo povolaním tohto advokáta. Okrem toho Súdny dvor Európskej únie vo veci C-464/01 C. E. proti Bay F. A. vyslovil, že je na konajúcom súde, aby rozhodol, či bola predmetná zmluva uzavretá s cieľom uspokojiť v nie nezanedbateľnom rozsahu potreby týkajúce sa obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti dotknutej osoby, alebo naopak, či bol podnikateľský účel len nevýznamný. Na tento účel musí tento súd zohľadniť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré objektívne vyplývajú zo spisu; naopak nie je potrebné zohľadňovať okolnosti alebo skutočnosti, o ktorých mohol druhý účastník zmluvy vedieť pri uzatváraní zmluvy, s výnimkou prípadu, ak sa osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnenne vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely.

V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť - resp. nie je len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie žalobkyne a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti žalobkyne vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný ako (veriteľ) predložil dôkazy, ktoré by preukazovali opak. S poukazom na interpretačné ust. § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, t.j., že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania je na veriteľovi, v danom prípade žalovanom.

Odvolací súd tiež podotýka, že zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný vopred naformuloval možnosti, na ktoré mal byť úver poskytnutý, ako výkon zamestnania, povolania, podnikania alebo iný účel. Z uvedeného je odvolaciemu súdu zrejmé, že formuláciou predmetnej zmluvy sa žalovaný pokúsil o vylúčenie zmluvy o úvere zo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok tým, že vopred predpripravil situáciu, kedy u žalobcu vylúčil status spotrebiteľa bez ohľadu na skutočný účel, na aký boli peňažné prostriedky poskytnuté.

K neprijateľnosti dohodnutému poplatku za spracovanie zmluvy

Vo vzťahu k tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú ničím nešpecifikované náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 191,20 eur odvolací súd zdôrazňuje, že už v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/42/2012

bolo právoplatne rozhodnuté, že obdobná zmluvná podmienka uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná zmluvná podmienka. Stalo sa tak rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 11C/42/2012 - 46 z 13. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Co/219/2013-91 z 21. augusta 2014. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak Občiansky zákonník v ustanovení § 53a ods. 1 ukladá dodávateľovi povinnosť zdržať sa používania konkrétnej podmienky, ktorá bola vyhlásená za neplatnú pre jej neprijateľnosť alebo ak z takejto podmienky nebolo priznané plnenie, dodávateľ nie je oprávnený domáhať sa, a to ani v súdnom konaní plnenia vyplývajúceho z neprijateľných podmienok voči všetkým spotrebiteľom. Zákonnému pojmu zdržať sa používania bez akýchkoľvek pochybností zodpovedá i povinnosť dodávateľa neuplatňovať si plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok.

K samotnej výške poplatku uvedenej v zmluve o úvere odvolací súd konštatuje, že administratívny poplatok vo výške 2/3 je neúmerne vysoký aj v porovnaní s obvyklou praxou bánk, ktoré za spracovanie úveru požadujú poplatok vo výške 1 - 2 % sumy poskytnutého úveru. S ohľadom na túto skutočnosť, odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že poplatok dohodnutý v takejto výške je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu.

K vydaniu bezdôvodného obohatenia

V tomto spore pri úvere 199,16 Eur činil poplatok 191,20 Eur. Poplatok, ktorý má pokryť náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru, a to vedie k záveru o tom, že žalovaný týmto pomerne sofistikovaným spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem nižšej úrokovej sadzby, aj keď v skutočnosti administratívny poplatok, odvíjajúci sa od výšky úveru, vo svojej podstate predstavuje úrok 96% z úveru, čo násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu obdobných úverov v bankách. Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie administratívneho poplatku.

Spotrebiteľ by mal platiť administratívny poplatok za dodané skutočné plnenie, musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok ako to vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka), navyše nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobkyňou).

Pre posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo potrebné vyhodnotiť úverovú zmluvu podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zahmlievaním skutočnej výšky úroku z úveru je nevyhnutné konštatovať, že v zmluve o úvere nie je uvedený údaj o úrokovej sadzbe úvere, resp. nie je správne uvedený, čo má za následok posúdenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Plnenia prijaté nad rámec poskytnutej istiny úveru predstavujú na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vrátiť žalobcovi. V predmetnom spore rozdiel medzi žalobcom celkovo zaplatenou čiastkou úveru a istinou úveru činí 191,20 eur.

Čo sa týka námietky žalovaného, že v dôsledku plnenia žalobcu sa bezdôvodne neobohatil, a teda na jeho strane nemohlo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, odvolací súd hodnotí túto jeho námietku ako nedôvodnú. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vychádzal z desaťročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že hoci žalovaný nesúhlasil s tým, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o jeho zaužívanej praxi pri uzatváraní zmlúv o úvere, je nepochybné, že žalovaný je poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, je podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov, pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Napriek tomu, že žalovaný mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore so zákonom, postupoval tak v množstvách ďalších zmlúv, a preto jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22.04.2021 vo veci C-485/19, v ktorej návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný Krajským súdom v Prešove dňa 12.06.2019 a doručený Súdному dvoru 25.06.2019, kde žalovaným bol Profi Credit Slovakia, s.r.o. Súdny dvor EÚ (prvá komora) rozhodol tak, že: 1. Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Za daného stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo výrokoch I., III. a IV. ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 CSP. vecne správnemu meritórnemu rozhodnutie zodpovedá aj správny výrok o trovách konania, ktorý zohľadnil úspech žalobcu v spore a priznal mu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).